

દોહરો.

આત્મવૃત્તિ નિર્મલ કરે, આપે તત્વ વિકાશ;
આત્માને આરામ દે, આત્માનંદ પ્રકાશ.

પુસ્તક ૪ થુ. પોપ. વિક્રમ સંવત ૧૯૬૩— અંક ૬ ઠા.

તત્ત્વસ્મરણ.

શાર્દૂલવિકીરિત.

જે શ્રી દેવજ વીતરાગ જગમાં દેવાધિદેવા પ્રભુ,
જ્યાં સંવેગ વિરાગતા^૧ પ્રગટ છે તેવા ગુરુ^૨ ધર્મભૂ;
જે શ્રી જીવદયા પ્રરૂપણ કરે તે ધર્મને આદરૂ,
તે ભાવે કરિ દેવધર્મ ગુરુના તત્ત્વો સદા હું સ્મરૂ.^૩ ૧
જુલણા છંદ.

સમય આ શ્રેષ્ઠને ધર્મ સાધન તણો,
નિત્ય શુભ કર્મમાં પ્રેમ ધારો;
રંગ^૪ ધરી અંગમાં સંત કરી સંતનો,
ભંગ કરી કર્મનો ભવ સુધારો. ૧ (એ ટેક)
ક્ષણિક^૫ આ દેહ છે ભવતણા ભોગમાં,

૧ વેરાગ્ય. ૨ ધર્મનું સ્થાન. ૩ આતંદ. ૪ લાજમાં નાશ પા-
મનાર.

૧૨૬

આત્માનંદ પ્રકાશ.

ચપલ ધન ધામન છે એ વિચારો; ૨
 નહિ મલે ફરિ ફરિ અતુલ ૩ માનવતનૂ^૪;
 વ્યર્થ ચિંતામણિ કયન વિહારો. ૫ સમય ૦ ૨
 પાપને પરહસી આત્મ ચિંતાન કરી,
 પાંચ પરમેષ્ઠિનું ધ્યાન ધારો,
 મલિન મિથ્યાત્વથી દૂર અંતર^૬ કરી,
 શત્રુ અંતર તણાં છો^૭ વિદારો. સમય ૦ ૩
 બાંધુ સાધર્મિને રહાય દો સ્નેહથી,
 અન્ય ઉપકારથી પુણ્ય પામો;
 ક્ષેત્ર જે સાત ધન બીજ તેમાં ધરી,
 પુણ્યના પુંજમાં નિત્ય જામો. સમય ૦ ૪
 દેવ ગુરૂધર્મ-એ તત્ત્વ શોધન કરી,
 તે વિષે ભાવના નિત્ય ભાવો,
 પ્રેમથી ધારી આરામ^૮ આત્મા વિષે,
 ગુરૂ તણાં સદ્ગુણો નિત્ય ગાવો. સમય ૦ ૫

પાંચકલ્પી સાધુઓનું વર્ણન.

અને

શિવભૂતિની દુર્દશા.

(ગયા અંક પાંચમાના પૃષ્ઠ ૧૨૬ થી આલુ.)

હે શિવભૂતિ, ચોથા પ્રતિમાકલ્પીનું સ્વરૂપ પણ જાણવા જેવું
 છે. સાધુને બાર પ્રતિમા છે. પેહેલી પ્રતિમા સાતમાસ વિગેરેની
 છે. આઠમી, નવમી, અને દશમી સાત અહોરાત્રની છે. અગીયારમી

૧ ધર. ૨ વિચાર કરો. ૩ જેની તુલના ન થઇ શકે તેવું. ૪ મનુષ્ય
 શરીર. ૫ ભુલી જાઓ. ૬ છોડી દઇ. ૭ હૃદય. ૮ કામ, ક્રોધ, લોભ,
 મોહ, માન, માયા, એ છ અંતરના શત્રુઓ. ૯ આત્માને વિષે આરામ
 -વિશ્રામ, બીજે પક્ષે શ્રી આત્મારામજી ગુરૂ વિષે પ્રેમ ધારણ કરી.

પાંચકલ્પી સાધુઓનું વર્ણન.

૧૨૭

એક અહોરાત્રની અને બારમી એક રાતની છે. તે પ્રતિમાકલ્પી-
નો આત્મા સારી સંઘેણ અને ધૈર્યવાલો તથા મહાસત્ત્વવાનુ હોય
છે. તે સારી રીતે ગુરૂની આજ્ઞા લઈને સ્વીકારે છે. જ્યાં સુધી દશ
પૂર્વ પૂરા ન થાય ત્યાં સુધી પ્રતિમાકલ્પી ગરુડમાં માયા રહિત
થઈને રહે છે, તેને યોગમાં ઓછું નવમા પૂર્વની ત્રીજી વસ્તુ જેટલું
શ્રુત જ્ઞાન હોય છે. તે શરીરને વોસરાવીને જિનકલ્પીની માફક ઉ-
પસર્ગ સહે છે. તેની એષણા અભિગ્રહવાલી હોય છે અને તેમનું
લક્ષ્મી આહાર અલેપ હોય છે. તેઓ ગરુડમાંથી નીકળીને માસિકી
મહા પ્રતિમાને ધારણ કરે છે. તેમાં તેને લોજન તથા પાનની એક
એક દાતિ હોય છે. જ્યાં સૂર્યનો અસ્ત થાય, ત્યાંથી પછી એક
પગલું પણ ભરે નહીં. જે સ્થલે તે પ્રતિમા પ્રતિપન્ન છે એવી બળર
પડી જાય ત્યાં એકજ રાત્રિ રહે છે અને બળર ન પડી હોય તો એક
દિવસ અને બે રાત્રિ રહે છે. દુષ્ટ હાથી કે બીજા પ્રાણીનો લય હોય
તો પણ તે એક ડગલું પાછા હઠતા નથી. ઇત્યાદિ ઘણા દૃઢ નિયમો-
ને સેવતા પ્રતિમાકલ્પી આખો માસ વિચરે છે.

હે શિવભૂતિ ! પાંચમા યથાલંકલ્પી કાલથી જુદા પડે છે.
લંકનો અર્થ કાલ થાય છે, તેના ઉત્કૃષ્ટ, મધ્યમ અને જઘન્ય એવા
ત્રણ ભેદ છે. ભીંજાએલો હાથ સુકાય એટલો કાલ તે જઘન્ય કાલ
અને એક કોડ પૂર્વ તે ઉત્કૃષ્ટ કાલ ગણાય છે. મધ્યમકાલના અનેક
સ્થાન થાય છે. અહીં યથાલંકલ્પીપણું ઉત્કૃષ્ટ પાંચ રાત્રિનું
કહેવું છે. પાંચ રાત લગી આ કલ્પ પાળે છે, તેથીજ તે યથાલંક
કહેવાય છે. તેઓ ગરુડમાં પણ ઉત્કૃષ્ટ પાંચજ હોય છે. યથાલંક-
લ્પવાલાની મર્યાદા જિનકલ્પીના જેવીજ છે. ફક્ત સૂત્રમાં, શિક્ષામાં
અને માસ કલ્પમાં તફાવત હોય છે. ગરુડમાં અપ્રતિબદ્ધ
યથાલંકલ્પીની મર્યાદા જિનકલ્પીના જેવી છે, ફક્ત કાલમાં
વિશેષ છે કે, તેમને ઋતુવાસ પાંચ હોય છે અને ચોમાસુ હોય છે.
જે યથાલંકલ્પી ગરુડમાં પ્રતિબદ્ધ છે, તેમને એટલો વિશેષ છે
કે, જે તેમનો અવગ્રહ હોય છે, તે આચાર્યોનો પણ ગણાય છે.

૧૨૮

આત્માનંદ પ્રકાશ.

તેઓ એક ઉપાશ્રયમાં પાંચ રહ્યા હોય તો ગામમાં છ વાડા કરે અને દરરોજ જુદા જુદા વાડામાં સિક્ષા લેવા જાય છે. પ્રતિબદ્ધ અને અપ્રતિબદ્ધ એ દરેકના પાછા બે લેદ થાય છે. જિનકલ્પી અને સ્થવિર કલ્પી. જ્યાં સુધી અર્થ શ્રુત દેશથી અસમાપ્ત હોય, ત્યાં સુધી જે ગરુડ પ્રતિબદ્ધપણે રહે તે પ્રતિબદ્ધ જાણવા. ત્યાં લગ્ન વિગેરે ફરીને લાંબા આવતા હોય, તો તેઓ યથાલંકલ્પને તરતજ અહણુ કરી ક્ષેત્રની બાહર રહી જે શ્રુત—શાસ્ત્રી ન લીધેલું હોય તે અહણુ કરે છે. તે એવી રીતે કે ત્યાં આચાર્ય જઈને તેમને પદ આપી આવે. કારણ કે, તેઓ ક્ષેત્રમાં આવે તો એવો દોષ લાગે છે કે, તેઓ આચાર્યને ન વાંદે અને આચાર્ય તેમને વાંદે એટલે લોકમાં નિંદા થાય. જે આચાર્ય આવી શકે તેમ ન હોય તો તે યથાલંકજ વચ્ચેના નેહુડામાં, પડોશમાં કે ગામની બાહર બીજી વસતિમાં આવે તે વસતિના અપરિલોગમાં તેઓ વાંદે પણ આચાર્ય ન વાંદે. એ રીતે શ્રુત અહણુ કરીને પછી તેઓ અપ્રતિબદ્ધ થઈ ઇચ્છા પ્રમાણે વિચરે છે.

તેઓ જિનકલ્પી હોય તો ગમે તેવું શરીર અસ્વસ્થ હોય તોપણ તેઓ ચિકિત્સા કરાવતા નથી. શરીરને માટે કાંઈ પણ ઉપાયો લેતા નથી. તેમજ આંખોના મલને પણ ઉતારતા નથી. જે સ્થવિરકલ્પી હોય તો, એટલો વિશેષ છે કે જે સહી શકે તેવા ન હોય તેમને ગરુડમાં સોંપી દે છે અને પછી તે ગરુડના પ્રાસુક ઉપાયોથી તેના શરીરની સઘળી ચિકિત્સા કરે છે. વળી સ્થવિરકલ્પી હોય તો જેટલા પાત્ર રાખે તેટલા વસ્ત્ર રાખે છે અને જેઓ એમાં જિનકલ્પી હોય તેમના વસ્ત્રપાત્રમાં ભજના હોય છે.

હૈ શિવભુતિ ! હવે ગરુડના પ્રમાણને માટે પણ તારે જાણવાનું છે. જઘન્યથી ત્રણ ગરુડ અને ઉત્કૃષ્ટપણે સો ગરુડ હોઈ શકે છે. પુરૂષના પ્રમાણમાં ઉત્કૃષ્ટ પંદર હજાર ગરુડ હોય છે. પ્રતિપદ્ધમાનના હિસાબે એછામાં એછા જઘન્યથી એક હોય અને ઉત્કૃષ્ટ સો હોય છે. પૂર્વે પ્રતિપદ્ધ એવા યથાલંક મુનિઓ ઉત્કૃષ્ટ

પાંચકલ્પી સાધુઓનું વર્ણન.

૧૨૯

અને જઘન્યપણે એ કોડથી નવ કોડ સુધી હોય છે.

હે શિવભૂતિ, આ પ્રમાણે પાંચ પ્રકારનાં કલ્પવાલા મુનિઓ જૈન શાસનમાં કહેલા છે. તેઓ એક બીજાની નિંદા કરતા નથી અને એક બીજાના ઉત્કર્ષથી રાજી થાય છે—એવા સાધુઓ સર્વ મુનિઓમાં પ્રધાન ગણાય છે. તે ઉદ્દેશથીજ કહેલું છે કે, જે એ વસ્ત્ર રાખે, ત્રણ રાખે, એક રાખે કે વસ્ત્ર વગરજ નભાવે તે એક બીજાને હ્રષ્ટ નહિ, કેમકે તે સર્વે જિનાજ્ઞાને અનુસરી-નેજ વર્તે છે.

શિવભૂતિ, વહી એટલું યાદ રાખજો કે, આવા પાંચેક કલ્પીમાં જે સ્થવિરકલ્પી છે, તે નિત્ય છે, કારણ કે, એમા કલ્પમાં તૈયાર થઇને બાકીના કલ્પોને યોગ્ય થવાય છે. તેમજ તીર્થ પણ એના વડેજ ચાલે છે. આજ કાલ વર્તતા દુર્બલ સંધેણુવાલા પુરૂષોને એજ કલ્પ ઉચિત છે, માટે એકલ્પમાં હમેસા ઉજમાલ થઇ વર્તવું જોઈએ.

આ રીતે અનેક યુક્તિઓથી આચાર્યે શિવભૂતિને સમજાવ્યો તથાપિ તેના હૃદયમાં એ યોધ ઉતર્યો નહી. તેણે અભિમાનથી આ પ્રમાણે ઉત્તર આપ્યો, આચાર્ય, તમે પણ મંદ સત્ત્વવાલા અને સુખમાં લપટ થઇ તેવો બિદમ કરતા નથી, તો હું તો સામર્થ્યવાન છતાં શા માટે પ્રમાદી થાઉં? આ પ્રમાણે કહી શિવભૂતિ પોતાના ગુરૂથી જુદો પડી ગયો. ગુરૂએ ઘણાએક વચનો કહી તેને અટકાવ્યો તે છતાં સ્વતંત્રપણાથી આકર્ષાએલા શિવભૂતિએ તેમની વાત માની નહીં અને તત્કાલ વસ્ત્રનો ત્યાગ કરી નગ્ન થઇ છુટો પડી ચાલી નીકળ્યો.

શિવભૂતિને ઉત્તરા નામે એક જ્ઞેન હતી. તે પોતાના ભાઈના સ્નેહથી તેની પાછળ દીક્ષિત થઇ હતી, તે પોતાના ભાઈને નગ્ન પણે જતો જોઈ, વિચારવા લાગી કે, આ મારો બાઈ શિવભૂતિ વિચક્ષણ છે, તેણે જરૂર આ પ્રકારે પરલોક સુધારવાનો ઉપાય દીઠો લાગે છે, માટે આવું વિચારી ઉત્તરા સાધ્વી પણ નગ્ન થઈ;

૧૩૦

આત્માનંદ પ્રકાશ.

પોતાના બંધુની પાછળ ચાલી નીકલી.

ઉત્તરાને નગ્ન જોઇ લોકો શરમાવા લગ્યા. અને તેની ઘણીજ નિંદા થવા લાગી. એક વખતે ઉત્તરા નગ્ન થઇ સરતે જતી હતી તે વખતે કોઇ વેશ્યા ત્યાંથી નીકલતી હતી. વેશ્યાને તેને જોતાંજ લજ્જા આવી ગઇ, પછી તેણીએ ઉત્તરાની ઉપર સાડી નાંખી, ઉત્તરાએ તે સાડીની ઇચ્છા કરી નહીં પણ તે સાડી લઇને શિવભૂતિની પાસે આવી. શિવભૂતિએ વિચાર્યું કે, આમ સાધ્વી નગ્ન રહે તે લજ્જા કરેછે, માટે તેણીએ તો વસ્ત્ર રાખવાની જરૂર છે. આકું વિચારી શિવભૂતિ જોદ્યો-સાધ્વી, આ તમારા ઉપર જે સાડી પડી છે, તે દેવતાએ આપી છે, માટે તેનો ત્યાગ કરવો ન જોઇએ, શિવભૂતિના આવા વચનથી ઉત્તરા સાધ્વીએ તે સાડી અંગીકાર કરી, ત્યારથી તેની આર્યાઓ એક સાડીવાલી થયેલ છે.

મોહથી અંધ થયેલા શિવભૂતિએ ગુરૂથી જુદા પડી અનેક જાતનાં કષ્ટરૂપ અનુષ્ઠાન આચરવા માંડ્યાં. એમ કરતાં તેમિથ્યા દષ્ટિ થઇ ગયો, છેવટે દુર્ગતિનો પાત્ર થઇ આ સંસારની પરંપરાનો લોકતા થયો. શિવભૂતિ અને ઉત્તરાએ પ્રરૂપેલું મિથ્યા દર્શન સ્થવીર પુરમાં પેહેલવેલુંજ ઉત્પન્ન થયું અને ત્યાર પછી બીજે સ્થાને પ્રવર્તવા માંડ્યું.

શિવભૂતિની જેમ કોઇ સાધુએ પ્રવર્તવું ન જોઇએ. ગુરૂની આજ્ઞામાં વર્તી મિથ્યાત્વથી દૂર રહેવું જોઇએ-એજ આ વાર્તાનો સારરૂપ ઉપદેશ છે.

શ્રદ્ધા.

દરેક સત્ય જીવ એટલું તો સમજે છે કે, કોઇ પણ વાત શ્રદ્ધા રાખ્યા વિના સફલ થતી નથી. એ શ્રદ્ધા આત્માનો સર્વોત્તમ ગુણ છે. શ્રદ્ધાનો શબ્દાર્થ આસ્તા-બુદ્ધિ એવો થાય છે. એટલે આસ્તિકતાનો શ્રદ્ધા એક મોટામાં મોટો ગુણ છે. પોતાની

શ્રદ્ધા.

૧૩૧

આત્મ શક્તિનો યથાર્થ નિયોગ કરતાં પૂર્વે પોતાની આત્મ શક્તિના સામર્થ્ય ઉપર શ્રદ્ધા હોવી આવશ્યક છે. એથી મુખ્ય વાત એમજ છે કે દરેક મનુષ્યે શ્રદ્ધા ઉત્પન્ન કરવી. શ્રદ્ધા શી રીતે ઉત્પન્ન કરવી? તેને માટે બુદ્ધિનો સંબંધ છે. કારણ કે, તર્ક, શંકા વિગેરે જે શ્રદ્ધાના વિરોધી છે, તે બુદ્ધિમાં ઉત્પન્ન થાય છે. એ બુદ્ધિને અમુક નિશ્ચય ઉપર દૃઢ કરવાથી શ્રદ્ધાનું પવિત્ર બીજ રોપાય છે. જ્યારે શ્રદ્ધાનું બીજ દૃઢતાથી રોપાયું, ત્યાર પછી તે બુદ્ધિને કુતર્ક કે બીજા કોઈ દોષ કલંકિત કરી શકતા નથી; એટલે બુદ્ધિ તદ્દન નિર્મલ થાય છે. જ્યારે બુદ્ધિ નિર્મલ થઈ એટલે હૃદયના ગુહ્ય પ્રદેશમાં શ્રદ્ધાનું સ્વરૂપ સારી રીતે બંધાય છે. જ્યારે પરમતત્ત્વ સુધી પોહોચાડનારી શ્રદ્ધા હૃદયના પવિત્ર ભાગમાં સ્થાપિત થાય છે, એટલે મનુષ્ય તત્ત્વ-દર્શનની પાસે આવે છે.

આવી ઉત્તમ શ્રદ્ધા દરેક ભવ્ય પ્રાણીએ સંપાદન કરવાની જરૂર છે. શ્રદ્ધા વિના મનુષ્ય કદાપિ પણ કર્તવ્ય પરાયણ થતું નથી, અને આર્હત સિદ્ધાંતનો સાક્ષાત્કાર પ્રાપ્ત કરી શકતું નથી. કોઈ પણ વાતનો પ્રત્યક્ષ અનુભવ થવો, એટલે કે પોતાના આચાર વિચાર સર્વમાં તેની તે વાતનો મુખ્ય રંગ લાગેલો રહેવો, એમ થવાને માટે બુદ્ધિના વિકાશની અપેક્ષા હોય તે કરતાં શ્રદ્ધાના પરિપાકની બહુ આવશ્યકતા છે. કારણ કે, શ્રદ્ધા વિના સાંસારિક કે ધાર્મિક કોઈ કાર્ય સંભવતું નથી; બુદ્ધિથી વિચાર થાય છે, પણ કાર્ય તો શ્રદ્ધાથીજ નીપજે છે. એટલા માટે પોતાનામાં જે કોઈ કર્તવ્ય કરવાનું છે તેની શ્રદ્ધા પ્રથમ હોવી જોઈએ. તે ઉપરાંત પોતાનામાં શું કરવાનું સામર્થ્ય છે? તે જણાવનાર શાસ્ત્રી છે અને શાસ્ત્રી તે સત્ય રીતે પ્રરૂપણા કરનાર આચાર્ય અથવા ગુરૂ છે. તેથી તેના ઉપર પણ શ્રદ્ધા હોવી જોઈએ. શ્રદ્ધા વિના તે શાસ્ત્ર અને ગુરૂનાં વચનો પણ અનુપયોગી થઈ પડે છે. આગમવેત્તા મહાત્મ પુરૂષોએ પોતાના જ્ઞાનના બલથી, અનેક

૧૩૨

આત્માનાંદ પ્રકાશ.

કાલના અનુભવથી બુદ્ધિ બંધે નિશ્ચય કરીને જે સિદ્ધાંતો પ્રજ્ઞાંછે તે શાસ્ત્રી કહેવાય છે. તે આપણે સર્વ રીતે માન્ય છે, આવી શ્રદ્ધા રાખવાથી તે આગમના પવિત્ર વચનો આપણી મનોવૃત્તિ પર સારી અસર કરેછે અને તે અસરના બલથી આપણી બુદ્ધિનો વિકાસ થતાં તે તત્ત્વ દર્શનમાં અત્યંત ઉપયોગી થઈ પડેછે. કેટલાએક શ્રદ્ધા રહિત પુરૂષો ઘણી વખત એમ કહેછે, કે, બુદ્ધિથી પરીક્ષા કરી જોયાં વિના શાસ્ત્રની ઉપર શ્રદ્ધા કરવામાં કાંઈ સાર નથી, આ તેમનું કહેવું શ્રદ્ધાના મોટા અભાવને સૂચવેછે. કારણકે, પ્રત્યેક મનુષ્ય પ્રત્યેક વાતની પરીક્ષા પોતાની બંધે કરી જોયા પછીજ શ્રદ્ધા કરે એવો વિશ્વકુલ હોતો આપણું જ્ઞાન બાલકોના કરતાં પણ ન્યૂન રહ્યું હોત. મનુષ્ય વર્ગે પોતાની અધમ સ્થિતિમાંથી બાહર આવવાનો અવકાશ અદ્યાપિ પણ પ્રાપ્ત કર્યો ન હોત. મહા પુરૂષોના અનુભવ અને જીવનના પ્રસંગોનો જે સંગ્રહ તે તે દેશકાલના પ્રતિબિંબ રૂપે, યોજાયો હોયછે, તેજ ઇતિહાસ કહેવાય છે. એ ઇતિહાસ તેજ સમગ્ર મનુષ્ય વર્ગને પોતાનું ભવિષ્ય યોજવામાં ઉપયોગી પ્રકાશ આપી શકેછે. એના ઉપર અશ્રદ્ધા કરનાર કાંઈ પણ કરી શકતો નથી, માત્ર અજ્ઞાન અને શંકામાંજ પોતાના જીવિતને વ્યર્થ ગુમાવી નાંખેછે. શ્રદ્ધાના પવિત્ર બીજને બુદ્ધિ આપવા માટેજ જૈન મહાપુરૂષોએ આગમમાં મુખ્ય રીતે પ્રજ્ઞાંયું છે કે, “દરેક જને શંકા-કાંક્ષા વિગેરે દોષોથી દૂર રહેવું, એ સર્વ દોષમાં શંકાને પ્રથમ પદ આપવાનું કારણ પણ એટલુંજ છે કે, શંકા શ્રદ્ધા જેવા ઉપમ ગુણ નેમલિન કરી છેવટે તેનો નાશ કરેછે. આપણી બુદ્ધિના ગમે તેટલા વિલાસો પ્રગટ કરો, પણ તેનો ઉપયોગ શ્રદ્ધામાંજ સાર્થક થવાનો છે, એટલે બુદ્ધિના ગમે તેટલા વિલાસોથી પણ પ્રાપ્ત કરવાની તેતો શ્રદ્ધાજ છે; કારણકે, શ્રદ્ધા વિના એકલો બુદ્ધિએ કરેલો નિશ્ચય અર્હત ધર્મના આચાર વિચારને કશી અસર કરી શકતો નથી.

શ્રદ્ધા.

૧૩૩

હવે એવો નિશ્ચય થયો કે, પ્રાચીન આચાર્યના રચેલા આગમો જેઓ આર્હતવાણીથી ઊતરેલા છે, તેનો એજ ઊપયોગ છે કે, પ્રથમ તેમના ઊપર શ્રદ્ધા કરવી અને પછી બુદ્ધિનો જેમ જેમ તેમાં પ્રવેશ થઈ શકે તેમ તેમ તે શ્રદ્ધાને બુદ્ધિનું સળસળ સમર્થન આપતા જવું. કેટલાએક શંકાશીલ પુરૂષો એમ કહે છે કે, બુદ્ધિમાં ઊતરે તોજ શ્રદ્ધા કરવી, એ આગ્રહ તેની શુદ્ધ આસ્તાના બલને બહુજ હાનિકારક છે. બાલકને જ્યારે આંક શીખવવામાં આવે છે, જેમકે, ‘છ ચોક ચોવીશ’ એવું વચન કેવલ શિક્ષક-ગુરૂના ઉપર શ્રદ્ધા કરીને, જ્ઞાન રૂપે માનીને, બાલક વહેલાં ગોખે છે. અને તેને પોતાની મુઘ બુદ્ધિમાં સ્થાપે છે; પણ $૬ \times ૪ = ૨૪$ એ બુદ્ધિનો વ્યાપાર તો પછી કેટલીક મુદતે જાણી શકે છે. અને ત્યારે તે ગોખેલા વચન ઉપરની શ્રદ્ધાને પોતે દ્રઢ કરી લે છે. પણ જ્યારે બાળકને વચનથી છ ચોક ચોવીશ એમ કહેવામાં આવે ત્યારે જો તે બાળક બુદ્ધિને શંકિત કરી એમ માને કે, આ ગુરૂનું વચન કેમ મનાય ? છ ચોક ચોવીશ એવું વચનશી રીતે સાચું માનવું ? આવો વિચાર કરનાર બાળકમાં શ્રદ્ધા થતીજ નથી. પણ એ વયમાં એ વિચારજ આવતો નથી. આ પ્રમાણે આપણા ઘણાં જ્ઞાન સંબંધે એનો એજ પ્રકાર નીપજે છે. માટે પ્રત્યેક વ્યક્તિએ જાણવાનું છે કે, શ્રદ્ધા કરવામાંથીજ જ્ઞાનનો આરંભ છે, અને બુદ્ધિને વિકસિત કરવાનો અવકાશ પણ શ્રદ્ધા થયા પછીજ આવી શકે છે. માટે દરેક ભવ્ય આત્માએ શંકાદિ દોષ છોડી વસ્તુ સ્વરૂપની વિવેચના કરવાનો માર્ગ લેવા યોગ્ય છે, જે માર્ગથી આપણા મહાન પુરૂષોએ જ્ઞાનથી અને આચાર્યોએ મહાન પુરૂષોએ પ્રરૂપિત કરેલા આગમથી જે વસ્તુ સ્વરૂપનો અનુભવ પ્રાપ્ત કર્યો છે, તેમના પ્રરૂપેલા શાસ્ત્રીય માર્ગ ઊપર આપણે શ્રદ્ધા રાખવી આવશ્યક છે. તેમજ વીતરાગ પ્રરૂપિત આગમ અને તે આગમને ઊત્સૂક પણે પ્રરૂપણા નહીં કરનારાં યથાર્થવાદી ગુરૂ તેમના વચનોને સત્ય માના તે ઊપર સત્યપણાની શ્રદ્ધા રાખી, તેમનો અનુભવ કરવા યત્નવાન થવું, એ ‘શ્રદ્ધાનું’ પ્રથમ કર્તવ્ય છે. પ્રથમ બુદ્ધિના

૧૩૪

આત્માનંદ પ્રકાશ.

આપાર વિના કરેલી કેવલ શ્રદ્ધા પરિણામે બુદ્ધિ પૂર્વક થઇ જાય છે, અને બુદ્ધિથી પણ પ્રાપ્ત કરવાની જે શ્રદ્ધા તે આરંભથી કેળવાઇને છેવટે એવી ગાઢ અને વિશાલ થાય છે કે તેથી આર્હત તત્ત્વ જ્ઞાનનો મહાનૂ મહિમા પ્રત્યક્ષ જણાયા વિના રહેતો નથી.

આવી મહાનૂ શ્રદ્ધા સાથે એક બીજા ગુણની અપેક્ષા રહેલી છે. તે ગુણ વિવેકના નામથી ઓળખાય છે. વિવેક વિના એકલી શ્રદ્ધા અધગણાય છે. એવી અધ શ્રદ્ધા વખતે મુગ્ધ હૃદયના મનુષ્યને મિથ્યાત્વના મલિન માર્ગમાં પણ દોરી જાય છે. વળી એવી અધ શ્રદ્ધાના યોગથી ઘણાએ પામર જનો મિથ્યાત્વના ભોગ થઇ પડ્યા છે.

દેવ કેવા હોય? ગુરૂ કેને માનવા? અને ધર્મ શાને કહેવો? એ વિષે પણ વિવેકની અપેક્ષા છે. એ ત્રણ તત્ત્વો ઉપર વિવેક પૂર્વક વિચાર કર્યા પછી શ્રદ્ધાને અવકાશ આપવો જોઈએ. જેનામાં કોઈ જાતનાં દૂષણો ન હોય અને જેઓએ નિષ્પક્ષપાતથી જ્ઞાનાનુભવના ઉદ્દગાર વડે આગમની પ્રરૂપણા કરેલી છે, તેજ ખરેખરા દેવ કહેવાય છે, તે દેવનાં વચનોને ત્રિકરણ શુદ્ધિથી અનુસરી વર્તનાર શુદ્ધ વર્તનવાળા ગુરૂ કહેવાય છે અને ઉપર કહેલા શુદ્ધ દેવે પોતાની વાણીમાં પ્રરૂપિત કરેલ જે કર્તવ્ય સંગ્રહ—એ ધર્મ કહેવાય છે—એમ બરાબર. વિવેક પૂર્વક સમજી પછી તેમની ઉપર શ્રદ્ધા સ્થાપિત કરવી જોઈએ. જ્યારે વિવેક પૂર્વક શ્રદ્ધાનું સ્થાપન થયું એટલે પછી તેમાં બુદ્ધિનો પ્રયોગ કરી જોવાની આવશ્યકતા નથી. શ્રદ્ધા કરવામાં ઘણીવાર કોઈ ત્રિપય બુદ્ધિથી ગ્રાહ્ય ન થાય ત્યારે આપણને એમ લાગે છે કે, વગર વિચારે શ્રદ્ધા થાય છે, પણ તેમ હોતું નથી. આપણે આપણા પૂર્વ પુણ્યના પ્રભાવથી, હૃદયમાં રહેલી ગુપ્ત ભવ્યતાથી, વર્તમાન કાલની ધાર્મિક કેળવણીથી, પ્રસંગોથી અને સાંસારિક સુખ દુઃખના અનુભવોથી અમુક પ્રકારની કોઈ માનસિક સ્થિતિમાં આવ્યા હોઈએ છીએ કે જેથી કોઈ અમુક મુનિ મહારાજનો અથવા કોઈ શુદ્ધ વ્રત ધારી શ્રાવકનો ઉપદેશ તુરતજ આપણા હૃદયને રૂચિકર થઇ જાય છે અને આપણને તેના ઉપર શ્રદ્ધા થઈ જતાં, આપણી પોતાની ગુપ્ત રહેલ

શ્રદ્ધા.

૧૩૫

લવ્યતાને બળે તે વચન અને તે ઉપદેશાનુસાર પ્રવર્તન કરવાની મનોવૃત્તિ થઈ આવે છે. આ બાબત મનન કરતાં એમ પણ જણાય છે કે, એ મનોવૃત્તિને પ્રેરનાર જેવી શ્રદ્ધા છે, તેવી લવ્યતા પણ છે. લવ્યતાને લઈને પ્રાણી ધાર્મિક વૃત્તિમાં જોડાય છે; એટલે શ્રદ્ધા લવ્યતાની સહચારિણી થાય છે. તેથી કરીને જ્યાં લવ્યતા ત્યાં શ્રદ્ધા અને જ્યાં શ્રદ્ધા ત્યાં લવ્યતા— એમ પરસ્પર તેમનો સહચારી યોગ થયા કરે છે.

આ શ્રદ્ધા વિવેક અને લવ્યતા—એ બે ગુણોનો સહચાર સારી રીતે સંપાદન કરિ પરિપૂર્ણતાને પામે છે એ વાત સ્પષ્ટ કરવામાં આવી પણ તેમાં એક બીજી વાત પણ અવશ્ય જાણવાની છે. શ્રદ્ધાની ઉત્પત્તિમાં કાળની પણ અપેક્ષા છે. જે કાળે જે શાસ્ત્રો અને વચનો શ્રવણ માત્રથીજ શ્રદ્ધા ઊપજવી શકતાં હતાં, તે અન્ય કાળે, અનેક પ્રયત્ન કરતાં છતાં પણ શ્રદ્ધા ઊપજવી શકતાં નથી. તે કાળના પ્રવાહમાંજ અસ્થિર થઈ તણાઈ જાય છે; જ્યારે સમયને અનુકૂળ એવી કોઈ નવી કુંચી એના એ શાસ્ત્રો અને વચનોમાંથી જડે છે, ત્યારે પુનઃ તે શ્રદ્ધાને પાત્ર થાય છે. આમાં પણ શાસ્ત્ર તેનાં તે છતાં તેના ઉપર શ્રદ્ધા કરનારના માનસિક અધિકારને અનુસારે શ્રદ્ધા થયા ન થવાનું થાય છે એ સ્પષ્ટ જણાય છે. અર્થાત્ આપણે જ્યાં કેટલાકને બુદ્ધિ વિના શ્રદ્ધા કરતાં જોઈએ છીએ ત્યાં પણ તે તેમના અધિકારથી એ શ્રદ્ધા માટે તત્પર હોઈનેજ શ્રદ્ધા પામ્યાં છે, એ વાત નિર્વિવાદ છે.

જૈન ઇતિહાસમાં કાળની અપેક્ષાવાળી શ્રદ્ધાનાં અનેક દૃષ્ટાંતો આવે છે. અનેક મહાન પુરૂષો આકાશમાં પ્રગટ થઈ વિનય થઈ જતા વાદળાથી, દર્પણમાં સુખાકૃતિના અવલોકનથી, સુંદર બાગની રતુજનિત શોભા અને અશોભાના દેખાવથી અને પૂર્વ કાળના વૃત્તાંતોથી તેમના હૃદયમાં શ્રદ્ધાના બીજ પ્રાદુર્ભૂત થયા છે, એ ઉપરથી શ્રદ્ધામાં કાળની અપેક્ષા કેટલી બધી છે? તે આપણી મનોવૃત્તિમાં સિદ્ધ થાય છે.

૧૩૬

આત્માનાં પ્રકારા.

જ્યાં શ્રદ્ધા થાય ત્યાં કરવી, અને પછી બુદ્ધિનો ઊપયોગ કરતે કરતે, શ્રદ્ધાના વિષયને વિસ્તારતા જવો એ ક્રમ અધિકાર ને અનુસરીને રહેલો છે. જેવો અધિકાર તેવી શ્રદ્ધા થાય તે કરવી. શ્રદ્ધાથી જે આચાર કે વિચાર ઉદ્ભવે તે ઊપર બુદ્ધિથી વિવેચન કરી જોતાં, તેમાં જો આપણને નિર્દોષતા જોવામાં આવે તો તેનો અંગીકાર કરવો. નહીં તો તેનો ત્યાગ કરવો. કેવલ અંધ શ્રદ્ધાથી સંદોષ આચાર વિચારમાં પ્રવર્તવું નહીં. આપણી બુદ્ધિમાં કોઈ આચાર કે વિચાર શુદ્ધ લાગતો હોય તો તે ઊપર શ્રદ્ધાના વિષયને વિસ્તારતે વિસ્તારતે આર્હત સિદ્ધાંતના તત્ત્વજ્ઞાન પર્યંત લાવવો. આ પ્રકારે શ્રદ્ધાનો અભ્યાસ કરનાર સમકિત ધારી મુમુક્ષુ ગમે ત્યાંથી આરંભ કરે, પોતાના અધિકારને અનુસારે ગમે તે ઊપર શ્રદ્ધા કરે, તો પણ તેની શ્રદ્ધાનો પૂર્ણ વિપાક અને વિરામ સ્થાપ્તા સિદ્ધાંતમાં થાય, એમાં જરા પણ સંશય નથી. ગમે તે માર્ગે, ગમે તે સ્થાને, સમ્યક્ત્વ ધર્મનો બાધ ન આવે તેવી રીતે શ્રદ્ધાળુ થવું એજ આવશ્યક છે. શ્રદ્ધા વગરનો માણસ કાંઈ પણ કરી શકતો નથી, તેનાં બે કારણ છે. એક તો તેને આગમ અને ગુરૂ ઊપર શ્રદ્ધા નથી, બીજું તેને પોતાના શુદ્ધ કર્તવ્ય ઊપર શ્રદ્ધા નથી. અજ્ઞાની પ્રાણી તો ‘શું કરવું’ તેજ જાણતો નથી અને એવાજ અજ્ઞાનમાં વિનાશ પામી જાય છે અને જે જાણ્યા છતાં શ્રદ્ધા કરતો નથી તે તો દીવો લઈને કુવામાં પડી વિનાશ પામે છે. અજ્ઞાનીની વૃત્તિ બુદ્ધિથી ઉપજે છે, પણ જો તેમાં શ્રદ્ધા ન હોય તો તે વિનષ્ટ થઈ જાય છે.

આ ઊપરથી આપણે જાણવું જોઈએ કે, શ્રદ્ધા એ કેવો મહાન્ ગુણ છે. જ્યાં એ ગુણ જન્યવત્યમાન નથી ત્યાં ધાર્મિક વૃત્તિ અને તેના દિવ્ય ગુણો ઘણે દૂર રહેલા છે, એમ સમજવું. વળી આપણા મહોપકારી મહાશયોએ આગમમાં પોકારીને કહેલું છે કે, “અશ્રદ્ધા અને અભિમાન એ વિનાશ અને [વપત્તિનાં જ નિદાન છે.” આજ કાલ આપણા કેટલાએક જૈન

શ્રદ્ધા.

૧૩૭

યુવકોમાં પાશ્ચાત્ય શિક્ષણથી અશ્રદ્ધાના બીજ રોપાય છે. અને તેને લીધે તેઓ ધર્મની કેટલીએક ક્રિયાને બંધમ રૂપ ગણીકાઢી તે તરફ અનાદર બતાવતા જાય છે. તેઓએ આ શ્રદ્ધાનો વિષય વાંચવાની જરૂર છે. તેમણે જાણવું જોઈએ કે, આખા વિશ્વના દરેક ધર્મના ઇતિહાસમાં અશ્રદ્ધા અને નાસ્તિકતાએ આર્ય ધર્મનો ખુબ વિનાશ કરેલો છે અને તેના અનેક અનુચિત દષ્ટાંતો તેમને ખુબ સ્વચેતી જાડી આવશે. માટે તેઓને અને બીજાઓને સવિનય વિનંતિ છે કે, (તેમના હૃદયમાં આવશ્યક) શ્રદ્ધા એજ કર્તવ્ય માત્રનું રહસ્ય છે અને શ્રેયઃસાધક આર્હત જનને શ્રદ્ધા સમાન ઊપયોગી બીજી કોઈ વાત નથી. આગમ તથા તેને સત્ય રીતે પ્રરૂપનાર ગુરૂ આદિથી પોતાના અધિકારાનુસાર સત્યનું શ્રદ્ધા યતાં તે સત્યને પોતાના આચાર વિચારમાં પ્રતીત કરવાની જે પોતાના ધારણીય શ્રદ્ધા, એજ ખરેખરી શ્રદ્ધા છે, અને તેનાથીજ આર્હત ધર્મના ઊદ્યનો સન્માર્ગ સંપાદિત થાય છે. તેને માટે એક મહાત્મા નીચેનું પદ ઊપદેશે છે.

ધર્મકલ્પદ્રુમં બ્રાતઃ શ્રદ્ધામય સુવોરિણા ॥

સિંચં સિંચં સદાકાલં લભસ્વ શિવસત્ફલં ॥ ૧ ॥

“ હે બ્રાતા! ધર્મ રૂપી કલ્પવૃક્ષને મદ્ધા રૂપ સુંદર જલથી સદાકાળ સિંચન કરી મોક્ષ રૂપ ઉત્તમ ફળને પ્રાપ્ત કર્ય.” ૧

પાંચમી જૈન શ્લોકોનાંખર કોન્ફરન્સ

અને

તેના નિયમ સૂત્રો.

સર્વને વિદિત છે કે, જનસમાજના કર્તવ્યનું મહા તેજ ઉત્સાહથી એકત્ર થયેલા જનસમાજમાં જાય છે. વ્યથિ કરતાં સમષ્ટિ પ્રજાનું બલ અલૌકિક છે. જનસમુદાયની ધર્મ લક્ષ્મી અને કર્તવ્ય લક્ષ્મીનો પ્રત્યક્ષ અનુભવ કરવો હોયતો—સોત્સાહ હૃદયવાળા

૧૩૮

આત્માનાં ૬ પ્રકારો.

અનેક જનનાં સમવાયથી તે સારીરીતે થઈ શકે છે. એ અનુભવ પૃથક્ જનના દર્શનથી થતો નથી પણ સાધર્મિ બંધુત્વની ભાવના ધારણ કરનારા સમસ્ત જનના પ્રતિનિધિઓના સમવાયના દર્શનથી થાય છે.

આ ઉત્તમ અનુભવ કરવાનો સમય આજે પાંચ વર્ષ થયા જૈન પ્રજાએ મેળવવા માંડ્યો છે. વિવિધ સ્થલે જૈનની સમષ્ટિ ભાવના જાગૃત થઈ અનુભવનું દર્શન સારી રીતે કરાવે છે. જૈનોએ આ વિશાળ ભરત ક્ષેત્રમાં જે ધર્મ તેજ અને વ્યવહાર તેજ ધારણ કરેલું છે, તેની ઉપર કેટલું અંધકાર પડ્યું છે, તેની ગવેષણા કરવાને અર્વાચિન કાલમાં થોડા વખતથીજ જે જૈનોએ ઉત્તમ પ્રયત્ન આદર્યો છે. આ નવો ફેરફાર દર્શાવનાર પ્રતિનિધિરૂપ જૈનવર્ગની સમષ્ટિ મૂર્તિનું દર્શન કરવાનો પ્રસંગ વર્ષમાં એકજવાર યોજાય છે; અને તેજ વેલા ભારતવર્ષની જૈન પ્રજાનું તેજ તથા તેની ધાર્મિક અને સાંસારિક લક્ષ્મી યથાર્થ ગોચરતામાં આવે છે. એ તેમની ધાર્મિક અને સાંસારિક લક્ષ્મીનું તેજ તે સંઘના પ્રતિનિધિઓના શરીરની કાંતિ નથી, કે તેમના વ્યાપારમાં રહેલી ધન સંપત્તિ નથી, પણ જૈનપણું સિદ્ધ કરવાથી પ્રગટ થતો મહિમા તેજ તેની શોભાસ્પદ લક્ષ્મી છે. જૈનોના જૈનત્વની ભાવના આ આર્ય દેશમાં સમષ્ટિ અને વ્યષ્ટિ રૂપે પૂરેપૂરા વિસ્તારથી વ્યાપી રહે અને જૈન પ્રજામાં પ્રવર્તતા ધર્મ વિરૂદ્ધ તથા લોક વિરૂદ્ધ હાનિકારક આચારોનો તદ્દન નાશ થઈ જાય, અને પોતાની પ્રાચિન ધાર્મિક અને સાંસારિક સ્થિતિ થોડે ઘણે અંશે પુનરુજ્જીવન થઈ શકે ત્યારેજ એ તેજ અને એ લક્ષ્મીનો સંપૂર્ણ ઊલ્લાસ થાય છે.

જૈન પ્રજાપોતાનો સારો ઊદ્ધાર અને સામર્થ્ય પામી દેશમાં વિદ્યા, કળા અને વ્યાપારમાં સર્વોત્કૃષ્ઠ થઈ શકશે અને સાધર્મિ બંધુઓના સમાજના હિતને પોતાના કર્તવ્યનું લક્ષ્ય કરી શકશે

પાંચમી જૈન શ્વેતાંબર કોનફ્રન્સ.

૧૩૯

ત્યારે તેમની સર્વ પ્રકારની લક્ષ્મી સર્વ પ્રકારના શુભ ચિન્હોને ધારણ કરશે, પરંતુ એ પ્રભાતના ઉદયની રેખાઓ જૈન પ્રજાના આ સમવાયમાં ઝાંખી ઝાંખી દેખાય છે, તેની કોણ ના પાડી શકશે? આ ભારત વર્ષના વિશાલ ક્ષેત્રમાંથી વિવિધ પ્રાંતવાસી જૈનો દૂર દૂરની ભૂમિઓમાંથી નીકળી આવી પોતાની બુદ્ધી બુદ્ધી જ્ઞાતિ, બુદ્ધ ગચ્છ અને બુદ્ધાબુદ્ધા કુળાચાર-એ સર્વનો ભેદ ભુલી જઈ, પોતાની જ્ઞાતિના બૂના કલહો છોડી દઈ “અમે સર્વ જૈન પ્રજા એક છીએ એક્યમાં અમારું હિત બંધાયેલું છે, અમે એકત્ર થઈ અમે અમારી ધાર્મિક તથા સાંસારિક સ્થિતિના હિતની ઉદ્ધોષણા કરીશું, અને એકત્વના બલથી અમે આખા વિશ્વના એક તીર્થ રૂપ સંઘના સર્વ કાર્યોની સિદ્ધિ કરવાના પ્રયાસે કરીશું” એવી ભાવના પ્રગટ કરે-એ ભાવનામાં રહેલો આશા ભંડાર કોની નજરે નહીં પડે?

આવી રીતે અનેક પ્રકારના કાર્યને સાધવાનું સામર્થ્ય ધરાવનારી જૈન કોનફ્રન્સ આ વખતે ગુજરાતની રાજાની રાજા-નગરમાં એકત્ર થાય છે. આ વખતની તેમની બેઠક સર્વોત્કૃષ્ઠ થવાનો ખૂરેખૂરો સંભવ છે. અમદાવાદ એ ગુર્જર દેશનું રાજ-નગર છે. વડી ધનાઢય જૈનગૃહસ્થોનું પુરાણું વાસ સ્થાન છે, તે સાથે જૈનમંદિરોની અને સાધુ સાધ્વીઓના નિવાસ સ્થાનોની બહોળલાલી તે સ્થલે મૂર્તિમાન દેખાય છે. તેથી તે એક મોટું યાત્રાનું સ્થલ હોવાથી તે તરફ આવવાને જૈન ગૃહસ્થોનાં મન વધારે આકર્ષાય એ સ્વાભાવિક છે; તેથી આ વખતની જૈન કોનફ્રન્સનો દેખાવ ઘણો આકર્ષક થશે એવું અનુમાન કરી શકાય છે.

આ પાંચમી કોનફ્રન્સમાં જે જે ઠરાવો પ્રસાર થવાના છે, તે વાત અષ્ટાન્હિક પત્રોથી પ્રસિદ્ધ થઈ ચુકી છે; એટલે તે સર્વ જૈન બંધુઓના બાણવામાં આવેલું હશે. આ વખતના કોનફ્રન્સનાં નિયમ સૂત્રો જે બાહર પડેલા છે, તે માંહેલાં ઘણાં સૂત્રો નું તો બારંવાર પુનરાવર્તનજ થયા કરે છે. અને જ્યાંસુધી તે

૧૪૦

આમાનંદ પ્રકાશ.

નિયમો સ્થાનિક જૈનવર્ગમાં પ્રસાર પામ્યા ન હોય ત્યાંસુધી તેનું પુનરાવર્તન થવું યોગ્ય છે, પણ તેને માટે ખાસ એટલુંજ કહેવાનું છે કે ત્યાંસુધી કોન્સક્રન્સની અસર સ્થાનિક વર્ગ ઉપર થશે નહીં ત્યાંસુધી એ નિયમ સૂત્રોનું આવર્તન વારંવાર કરવું પડશે અને છેવટે એ આવર્તનનો ઉપયોગ નિષ્ફળ થયા વગર રહેશે નહીં. કારણ કે, દરવર્ષે કોન્સક્રન્સ પોતાના તેના તે નિયમોનું આવર્તન કર્યા કરશે અને જો તેને અમલમાં લાવવાની કોશિશ નહીં થાય તો પછી ખીજાઓની દૃષ્ટિ આગળ તે નિયમોનું ગૌરવ રહેશે નહીં.

આ વર્ષે કોન્સક્રન્સના ત્રીજા નિયમના સૂત્રની અંદર કેળવણી ને માટે જે યોજના ઘડી છે, તે જો કે આવર્તન રૂપે છે, તો પણ તે સારી યોજના છે, એમ તો અમારે કહેવું પડશે. તે નિયમ સૂત્રના છઠ્ઠા ભાગમાં જૈન ધર્મની ક્રમવાર વાંચન માળા તૈયાર કરાવવાની જે સૂચના આપેલી છે, તે સૂચનાનું આવર્તન ઘણી વાર થયા કરે છે, તો પણ તે કાર્ય ફ્લોન્સુઅ કરવાની કાંઈ પણ હિલચાલ હજી સુધી પૂર્ણ થઈ નથી, એ મોટા આશ્ચર્યની વાત છે. ખીજા નિયમો પાળવા અને પળાવવા એ પરાધીનતાની વાત છે, કારણ કે, કદિ સમાજે નિયમ ઘડી પ્રસાર કરવાની ઘોષણા કરી પણ તે નિયમ પ્રમાણે વર્તવાની વાત લોકોની પોતાની મરજી ઉપર છે, તેથી તે કાર્ય પરાધીનતામાં રહેલું ગણાય છે, પણ જે કાર્ય કરવામાં કોન્સક્રન્સ પોતે સ્વતંત્ર છે. તે કાર્ય શા માટે નથી શકતું, એ અદ્ભુત વાર્તા છે, જૈન ધર્મની ક્રમવાર વાંચનમાળા તૈયાર કરાવવી—એ કોન્સક્રન્સનું સ્વતંત્ર કર્તવ્ય હોવા છતાં, અદ્યાપિ કોન્સક્રન્સ તે નિયમ સૂત્રના એક ભાગનું આવર્તન કર્યા કરે છે, એ કેટલો પ્રમાદ ?

કદિ ધારો કે, તે કાર્ય પાર પાડવાની ખીજી સામગ્રી પુરતી ન હોય તો પછી કોન્સક્રન્સ શું કરી શકે—તેને માટે અમારે એટલુંજ કહેવાનું છે કે, તેવી સામગ્રી સંપાદન કરવી.

પાંચમી જૈન સંવેતાબર કોનફરન્સ.

૧૪૧

જો દ્રવ્યને આધીન છે, દ્રવ્યથી કોઈ કામ ન બને, એ વાત તદ્દન અસંભવિત છે. કારણ કે, સતંત્ર પ્રયાસ અને ખાત ડોય તો દરેક કાર્ય સાધ્ય થઈ શકે છે. આ પ્રસંગે અમારે જણાવવું જોઈએ કે, માંગરોળ નિવાસી અને મુંબઈના પ્રતિષ્ઠિત શ્રાવક ગૃહસ્થ મી. અમરચંદ તલકચંદ તરફથી તે કાર્યને માટે મોટો પ્રયાસ ચાલે છે, પણ તે કાર્યની યોજના વિવિધ મતિના વિદ્વાનોને સોંપવાથી અને તેમની પોતાની શારીરિક સ્થિતિ સારી ન રહેવાથી, તે કાર્ય અદ્યપિ પ્રકાશમાં આવ્યું નથી તે છતાં જે ઉત્સાહથી તેઓ તે કાર્યમાં મગ્યા રહે છે, તે ઉત્સાહ જો તેવો ને તેવો ચાલતો રહેશે તો આખરે તે ઉત્સાહી ગૃહસ્થ પોતાના કાર્યની સફળતા સંપાદન કરી શકશે. તે ગૃહસ્થનું કાર્ય ચિરકાલના આરંભવાળું છતાં હજી ફ્લોન્સુઅ થયું નથી. તેની પહેલાં તો પાલીતાણાના જૈન ધર્મ વિદ્યા પ્રસારક વર્ગ તરફથી વાંચનમાળાની પહેલી ચોપડી અને તેમાં પ્રવેશ કરવામાં સહાયભૂત થાય તેવા જૈનધર્મ પ્રવેશ પોથીના ચાર લાગ જૈન પ્રજ્ઞ સમક્ષ બાહેર પારવામાં આવ્યા છે. આટલું થયા છતાં હજી કોનફરન્સ નિયમ-સૂત્રના લાગની વારંવાર આવૃત્તિ કર્યા કરે છે. એ મોટા આશ્ચર્યની વાત છે. એને માટેજ નહીં પણ બીજા કેટલાએક કોનફરન્સના સ્વસન્તાના કાર્યો ઘણાં વિલંબથી બાહેર પડે છે, એ બધાનું કારણ બીજું કંઈ નથી પણ કોનફરન્સના નાણકોનો અનુત્સાહ જનિત પ્રમાદજ છે.

આ વખતે કોનફરન્સ પોતાના તે પછીના ચોથા અને પાંચમા નિયમ સૂત્રોના આવર્તન કર્યા કરે છે, પણ તે કાર્યો હજી જરાપણ ફ્લોન્સુઅ થયા નથી, એ પણ અનુત્સાહ જનિત પ્રમાદજ છે. એ નિયમ સૂત્રોમાં જીર્ણ પુસ્તકોનો ઉદ્ધાર અને પ્રાચિન શિક્ષાલેખોની શોધ તથા સંગ્રહની ઉપયોગી વાત જણાવી પોતાનું કર્તવ્ય તેના આવર્તનમાંજ પૂરું કરી પોતે કૃતાર્થતા માને છે. આ પણ વિચારવા જેવી વાત છે. એ બંને કાર્યો ભારતવ-

૧૪૨

આત્માનંદ પ્રકાશ.

ર્ષની જૈન પ્રજાને ઘણાજ ઉપયોગી છે અને તે કાર્યોના આરંભ થીજ જૈન કોન્ફરન્સ “ કાંઈપણુ કરે છે ” એવું સર્વત્ર સિદ્ધ થાય તેવું છે, તે છતાં તે કાર્યોનો સારો સમારંભ થતો નથી, અને કદિ તે થતો હોય તો લોકોના પ્રકાશમાં આવતો નથી, ત્યાં સુધી કોન્ફરન્સ પોતાના કર્તવ્યમાં પોતે નિષ્ફળ થયેલી છે, એમ સમજવાનું છે. તે પછીના છઠ્ઠા અને સાતમા નિયમસૂત્રો કે જે પ્રથમથીજ આવર્તનરૂપે જાહેર થયા કરે છે. તેનો અમલ પણ હજી સુધી સારા પાયા ઉપર થઈ શક્યો નથી તેમાં ખાસ કરીને સાતમા નિયમસૂત્રને માટે તો કોન્ફરન્સે ઘણા ધનવાન જન ગૃહસ્થોને જાગૃત કરવાની જરૂર છે. અને જેમ જને તેમ કરી એ નિયમને અમલમાં મુકવાને માટે યોજના કરવાની, પૂરેપૂરી આવશ્યકતા છે. આજકાલ ઘણાં જૈન બંધુઓ નિરાશ્રિત થઈ ઘણાં સંકષ્ટ લોગવે છે. કેટલાએક તો પોતાના ગૃહ-વ્યવહાર માં ઘણાંજ દુઃખી છે. તેમાં ખાસ કરીને પૂર્વે પ્રતિષ્ઠા પામેલા અને પછી મધ્યમ સ્થિતિએ આવેલા જૈનોના કષ્ટનું વર્ણન કરવું અશક્ય થઈ પડે તેવું છે. એવા સીદ્ધાતા કુટુંબોને ઉદ્ધોગની મદદ આપવાની પૂરેપૂરી જરૂર છે. કેટલાએક ગૃહસ્થો સહાય આપવાનો અર્થ એવે સમજે છે કે જ્યારે તેઓ દુઃખી થતા હોય ત્યારે તેમને અન્ન વસ્ત્રની મદદ મોકલાવવી, પણ સહાય કરવાનો એ અર્થ તદ્દન ઉલટો છે. કારણ કે, અન્ન વસ્ત્રની એ મદદ કાંઈ ઘણો વખત ટકી શકતી નથી અને તેથી કરીને દુઃખી કુટુંબનો સારો ઉદ્ધાર થતો નથી, માટે તેવા કુટુંબનો જે સારો ઉદ્ધાર કરવો હોય તો તેમને ધંધા રોજગારની સહાય આપવી, જે સહાયથી એ કુટુંબ કાયમને માટે સુખી થવાને લાગ્યશાળી બને છે. માટે નિરાશ્રિત જૈનોનો ઉદ્ધાર કરવાની યોજના તેમને ધંધો આપવાથી ઉત્તમ પ્રકારે થઈ શકે છે, એ વાત દીર્ઘ વિચારથી વિચારવાની છે.

તે પછી કોન્ફરન્સમાં બીજા જે જે નિયમસૂત્રો પસાર

પાંચમી જૈન શ્વેતાંબર કોન્ફરન્સ.

૧૪૩

થવાના છે, તેઓમાં ઘણાખરા નિયમો તો આવર્તનરૂપેજ રહેલા છે. તે બધા નિયમસૂત્રોમાં ખરેખર ઉપયોગી નિયમસૂત્ર એકજ જોવામાં આવે છે કે જે પ્રાંતિક કોન્ફરન્સો ભરવા બાબતનું છે. જો કોઈ પણ દિવસે જૈન કોન્ફરન્સ પોતાનો વિજય ડોકો વગાડવાની હોય તો તે ઉપયોગી નિયમસૂત્રથીજ વગાડશે. કારણ કે, પ્રાંતિક કોન્ફરન્સની અસર તે તે પ્રદેશના લોકો ઉપર તરત થઈ શકે છે અને તેથી કરીને કોન્ફરન્સના ઘણાં ખર્ચાં નિયમસૂત્રો સત્વર અમલમાં આવતાં જશે. એકંદરે જોતાં આ વર્ષના નિયમસૂત્રો દીર્ઘ દ્રષ્ટિથી રચેલાં છે, તો પણ તેઓમાં ઘણાં ખર્ચાં પુનરાવર્તન રૂપે રહેલા હોવાથી તેમજ તેઓની સાર્થકતા ન થવાથી તેઓમાંથી આપણને જોઈએ તેવો નવીન ચમત્કાર પ્રાપ્ત થતો નથી, એમ તો કહેવું પડશે.

આ પ્રસંગે સર્વ જૈન બંધુઓને ખાસ બિનંતિ છે કે, આ રાજનગર એ આર્હત ધર્મની ગુર્જર રાજધાની છે; તેની અંદર વસનારા શ્રાવક ગૃહસ્થો આર્હત ધર્મના હીમાયતી તરીકે વિશ્વમાં વિખ્યાત થયેલા છે. વળી તે સાથે તેઓ પુરાણ આચાર વિચારને માન આપનારા અને નવીન સુધારાના અનુચિત આચારને ધિક્કારનારા છે. તેથી તેમની સાથે રહી કોન્ફરન્સની દ્રઢતાનો અચલ પાયો નાખવાની યોજના જો તે સ્થળે થાય અને પ્રાંતિક કોન્ફરન્સના નિયમ સૂત્રને અમલમાં લાવવાની યોજના જો તેમની સમક્ષ મજબૂત પહેલ ડાલતો, તો કોન્ફરન્સે આ વર્ષમાં એક વિજય મેળવ્યો કહેવાશે, એમાં તો કોઈ જાતનો સંશય નથી. છેવટ આ વખતની વિજયવતી કોન્ફરન્સની અંતરંગ ધારણાઓ સંકળ થાઓ એવા આશીષના ઊદ્ગાર કાઢી અમારે એટલુંજ કહેવાનું છે કે, દરેક જન બંધુએ ત્રિકરણ શુદ્ધિથી કોન્ફરન્સના હેતુઓને વધાવી લેવાના છે. આપણે જુદા જુદા સ્થાનના જુદા જુદા ગરબના અને જુદા જુદા સંઘના અગ્રેસરો છીએ-એ વિચાર પણ હવે કાઢી નાખવો જોઈએ છીએ.. આપણ બધા એકજ ધર્મના

૧૪૪

આત્માનાંક પ્રકાશ.

વીરપુત્રો છીએ. આપણુ એકજ ધર્મ અને એકજ કર્તવ્ય કરનારી ભારત વર્ષની એક ઉત્તમ આર્ય પ્રજા છીએ. આપણે જૈનત્વની ભાવનાને અનુસાર મથન કરવામાં અગાડી દૃષ્ટિ નાખવી જોઈએ; અને એ દૃષ્ટિથી અવલોકન કરી આપણે સર્વની શક્તિ, સર્વની બુદ્ધિ અને સર્વનું ધર્મ તથા નીતિનું બળ સંપાદન કરી આપણા ધર્મમાં અને સંસારમાં સુધારો કરવાનો છે. એજ આપણી ઉત્તમ ભાવનાવાળી ઉત્કર્ષ પદ્ધતિ છે. જે પદ્ધતિને લઈને આપણે આપણાં કાર્યમાં મહાન વિજય મેળવી શકીશું. અને પછી તે વિજયના ઉત્કર્ષથી આપણે ભારતવર્ષની પવિત્ર ભૂમિ ઉપર જૈન કોન્ફરન્સનાં વિજય ગીત ઉત્સાહ પૂર્વક ગાઈશું.

છેવટે આ વિજયવતી પાંચમી કોન્ફરન્સ માટે નીચેના પદ્યથી આશીર્વાદના ઉદ્ગાર કાઢી આ લઘુ લેખ સમાપ્ત કરવામાં આવે છે.

“ ભારતે ભારતીયાનાં જૈનાનાં જયપંદઃ ।

ધીરશાસન નેતાઽત્ર કરોતુ વૃદ્ધિયામિનીઃ ॥

“આ ભારતવર્ષમાં ભારતવર્ષીય જૈનોની વિજય સંપત્તિઓને વીરશાસના નાયક વૃદ્ધિ પામતી કરો”.

સિદ્ધસૂરિ પ્રબંધ.

ગુર્જર દેશનો સર્વ ઇતિહાસ જૈન વિદ્વાનોના ગ્રંથોની પ્રકાશમાં આવેલો છે. જૈન રાજાઓએ એ દેશમાં પોતાની રાજધાની સ્થાપી હતી; એથી કરીને આર્હત ધર્મના અંતકારોએ પોતાના પ્રશસ્તિના લેખમાં ગુર્જરદેશ અને તે દેશના પતિઓનાં નામ મુદ્રિત કરેલાં છે. એવી એવી પ્રશસ્તિના લેખો ઉપરથી આ સિદ્ધસૂરિ પ્રબંધનો લેખ પણ ઉદ્ભવ્યો છે. આ પ્રબંધના મુખ્ય નાયક સિદ્ધસૂરિ ઘણાં ચમત્કારી વિદ્વાન થઈ ગયા છે.

સિદ્ધસૂરિપ્રબંધ.

૧૮૫

તેની પ્રતિભાનો પ્રભાવ જૈન ગ્રંથોમા અદ્યપિ પ્રકાશિત છે. તેમના જીવનનો વૃત્તાંત જાણવા જેવો છે. પ્રાચીન જૈનોનાં જીવન ચરિત્ર વાંચવાથી આપણને ઘણો બોધ મળી શકે છે. તેમાં ખાસ કરીને જેનું જીવન સાંસારિક અને ધાર્મિક ઉન્નતિના શિખરપર વિશ્રાંત થયું હોય, તેવા જીવનના જિજ્ઞાસુને તે જાણવાથી જે આનંદ આવે છે, તે આનંદ અલૌકિક છે. તેવો આનંદ આપણા પ્રખ્યાત આચાર્ય સિદ્ધસૂરિના જીવન ચરિત્ર ઉપરથી મળે તેમ છે. તે મહાત્માનું જીવન ચરિત્ર સંક્ષિપ્ત છે, પણ ઘણું બોધક છે. તેમના જીવનના આરંભ અને અંતની વચ્ચે જે ટુંક બનાવો બનેલા છે, તે ઘણા ચમત્કારી અને પ્રભાવક બનેલા છે.

આ ભરતક્ષેત્રના ભૂષણ ગુર્જર દેશમાં શ્રીમાળ નામે નગર હતું. એ નગરનો વિસ્તાર ઘણો હતો. અર્વાચીન કાળે જે શ્રીમાળી વંશ પ્રવર્તે છે, તે વંશનું મૂળ ઉત્પત્તિસ્થાન તે શ્રીમાલ નગર હતું. દશાશ્રીમાળી અને વીશાશ્રીમાળી એ બંને કોમના ગ્રામ પુરૂષોનું આદિક્ષેત્ર તે નગર હતું. વણિક કોમના પુરોહિતપદ ઉપર રહેલી શ્રીમાળી બ્રાહ્મણોની શાંતિ પણ એ નગરમાંથીજ ઉદ્ભવેલી છે.

તે નગરમાં ક્ષત્રીધર્મ ધુરંધર શ્રીવર્મલાલ નામે રાજા હતો, તે ગુર્જર પ્રજાનું નીતિથી પાલન કરતો હતો, સ્થામ, દાન, ભેદ અને દંડ એ ચાર પ્રકારથી નીતિરૂપ લતાને પદ્મવિત કરતો હતો. તેના રાજ્યમાં શ્રીમાળ નગરની પ્રજા સર્વ પ્રકારે સુખી હતી. રાજા અને પ્રજા બંને એકરૂપ થઈ સહૃદય ભાવને અનુભવતા હતા. આથી કરીને શ્રીવર્મલાલ રાજાની સત્કીર્તિ ભારત વર્ષમાં સર્વ સ્થળે પ્રસરી રહી હતી.

રાજા શ્રી વર્મલાલને સુપ્રભદેવ નામે એક મંત્રી હતો. તે ઘણોજ ન્યાય સંપન્ન અને પ્રવીણ હતો. તેનામાં દયા, ક્ષમા, સરળતા વિગેરે કેટલાંક એક ગુણો વાસ કરી રહ્યા હતા, આથી રાજા

૧૪૬

આત્માનંદ પ્રકાશ.

શ્રી વર્મલાલની તેના ઉપર ઘણી પ્રીતિ હતી. તે સાથે રાજાનું તેની ઉપર બહુ માન પણ હતું. સુપ્રભદેવમાં સૌમ્યતાને। ગુણ બહુ મોટો હતો; તેથી હુમેશા તેનો ચેહેરો ખુશનુમાં રહેતો હતો. મંત્રીની દબ દબા લહેલી મોટી પદ્મી તે ભોગવતો હતો. તથાપિ એક નાનામાં નાનું બાલક કે કોઈ ગરીબ માણસ તેની પાસે જાય તો પણ તેની સાથે સૌમ્યતાથી વાત કરતો અને નમ્રવાણીથી તેના હૃદયને સંતોષ આપતો હતો.

આ સદ્ગુણી મંત્રીને દત્ત અને શુભંકર નામે બે પુત્રો થયા હતા. તેમાં જે દત્ત હતો તેને માધ નામે એક પુત્ર થયો હતો. માધ બાલ વયમાંથી બુદ્ધિમાન હતો. તેનામાં પ્રતિભા શક્તિ ઘણી ઊંચી હતી, તેથી તે સંસ્કૃત કવિતા ઘણી સારી કરતો હતો. માધ બ્યારે વિદ્યતામાં વિખ્યાત થયો ત્યારે તેની સત્કીર્તિ સાંભળી અવંતીના રાજા ભોજે તેને પોતાના દરબારમાં બોલાવ્યો હતો અને તેને ઘણું જ માન આપ્યું હતું. માધની કાવ્ય શક્તિ જોઈ ભોજ રાજા ખુશી થઈ ગયો અને તેને રાજ કવિની પદવી આપી પોતાની પાસે રાખ્યો હતો. અવંતિપતિ ભોજના આશ્રયથી રાજમાન પામેલા માધ કવિએ શિશુપાલવધ નામે એક કાવ્ય રચ્યું હતું. તે કાવ્ય અદ્યપિ લોકોમાં અદ્ભુત કાવ્ય ગણાય છે. એ કાવ્યને માટે વિદ્વાન લોકો એટલે સુધી લખે છે કે

નવ સર્ગ ગતે માવે નવ શબ્દો ન વિચતે

એટલે જો માધ કાવ્યના નવ સર્ગ ભણવામાં આવે તો પછી સંસ્કૃત નવો શબ્દ અજ્ઞાત રહેતો નથી.

જગત્માંનું નીતિમય શાસન.

આપણે ઘણી વાર આત્મજ્ઞાન સંબંધી હૃદયમાં ખોટી શાન્તિ અને ખોટો સંતોષ ધરીએ છીએ, ઘણી વાર આપણે બાહ્ય આકાર તેજ આપણા અન્તરાત્માનું પ્રતિબિમ્બ

જગતમાંનું નીતિમય શાસન.

૧૪૭

છે એમ સમજી બેસી રહીએ છીએ, કેટલી ઘણી વાર આપણી અદ્યતા અને આપણી સ્થૂણતા તે પરમ અમૃતતા અને પરમ અભયતાથી જુદી છે એ ભૂલી જઈએ છીએ, એ સ્થિતિનું આપણને સ્મરણ થવાની આવશ્યકતા છે.

+ + + + + × + + પરમાત્માના મહાન અંશો જે આપણામાં સંક્રાંત થએલા છે તેમાના એક અંશ ઉપર અર્થાત્ નીતિમય અંશ ઉપર લક્ષ કરીએ છીએ તો બહાર દેખાતા આપણા આકારથી આપણો અંતરાત્મા કેવો જુદો છે, ચર્મ, કેશ, નખ વગેરે રૂપધાના આપણા શરીરને આત્મા માનવામાં કેવી ભૂલ છે, એ આત્માના વ્યાપાર કેવા વિલક્ષણ છે, એ આત્માની ઉત્તમતા વસ્ત્રાલંકારમાં નહિ પણ કેવી નીતિમય ઉચ્ચતામાં છે, અને એ ઉચ્ચતા પ્રાપ્ત કરાવનાર આપણા ઉપર પરમાત્માનું કેવું શાસન છે તેનો આપણને સાક્ષાત્કાર થાય છે.

આપણા આત્મામાંજ નીતિનિયમ (moral law) સ્થાપિત થયેલો છે તે આપણને સત્ અને અસત્ત્વ—કર્તવ્ય અને અકર્તવ્યનું જ્ઞાન કરાવે છે, એ જુદા જુદા માર્ગ આવી ઉભા રહે ત્યારે કયો ખરો છે અને કયો ખોટો છે, કયો ગ્રહણ કરવા યોગ્ય છે અને કયો ત્યાગ કરવા યોગ્ય છે તે આપણને દર્શાવે છે. એ નીતિનિયમના અનુસરણ કે ઉદ્વંધનને આધારે આપણી જવાબ દારી બંધાય છે, આપણી ઉત્પત્તિ કે અધોગતિ રચાય છે. એ નીતિનિયમનું શાસન (government) આપણા ઉપર આપણા જીવનમાં છે તેમજ આ જીવન પછી પણ છે, અને આખરે તો નીતિજ ન્યવંત થાય છે, અનીતિ ન્યવંત થતી નથી. કહ્યું છે કે, સત્યમેવ જયતે નાનૃતં સત્યેન પન્થા વિતતો દેવયાનઃ ‘ સત્યજ ન્ય પામે છે, અસત્ય ન્ય પામતું નથી. દેવોને જવાનો માર્ગ સત્યથી પથરાયેલો છે.’ આ બહુ વિશાળ વિષય છે અને તેમાથી આ જીવનમાંના નીતિશાસન વિશે આજ વિચાર કરીશું તો ખસ થશે.

૧૪૮

આત્માનાં પ્રકાશ.

ત્યારે નીતિનું શાસન આપણા ઉપર શી રીતે છે ? આપણા દરેકના આત્મામાં નીતિનો નિયમ સ્થાપાયેલો છે. તે આપણને નીતિ તરફ પ્રેરે છે, તેને લીધે આપણો અંતરહીંપ (conscience) આપણાં નીતિમય કાર્યો પ્રસંદ કરે છે અને અનીતિમય કાર્યો નાપસંદ કરે છે, એ પ્રત્યેક વ્યક્તિની અંદર ચાલતું શાસન નિર્વિવાદ છે અને તે વિશેષ વિવેચન કરવાની આ પ્રસંગે જરૂર નથી. પણ બહાર નીતિનું શાસન છે કે નહિ ? આ દુનિયામાં મનુષ્યોની જે વિવિધ દશાઓ થાય છે તેમાં નીતિનું શાસન જોવામાં આવે છે ? આ દુનિયામાં નીતિનાં સારાં ફળ અને અનીતિનાં માઠાં ફળ જોવામાં આવે છે ? મરતાં પહેલાં નીતિમાનને ઇનામ મળતું અને અનીતિમાનને સજા થતી જોવામાં આવે છે ? અથવા નીતિ-અનીતિનાં ઇનામ સજા સિવાય કાંઈ બીજાં પરિણામ હોય તો તે આ જીવનમાં થતાં જોવામાં આવે છે ? ઇંગ્લેન્ડમાં કહીએ તો (Is there a moral Government in the affairs of this world) ધર્મનો વિષય બાંબુએ રાખતાં, આ દુનિયાના વ્યવહાર આચરણ તથા નિયંત્ર માટે આ પ્રશ્ન બહુઅગત્યનો છે અને નીતિમય શાસનવિષેની જિજ્ઞાસા અવગણનાનેપાલ મથી.

આરંભમાં એક શંકા થશે કે આ દુનિયામાં અસત્ (evil) છે તે વાત નીતિમય શાસનથી વિરુદ્ધ નથી ? દુનિયાને નીતિના નિયમે ચલાવનારના રાજ્યમાં અસત્ છે અર્થાત્ અનીતિનો સંભવ છે તો તેનું શાસન નીતિમય કેમ કહી શકાય ? મનુષ્યોને નીતિનું જ્ઞાન છે, નીતિની બુદ્ધિ તેમનામાં સ્ફુરે છે, નીતિએ ચાલવાનું બળ તેઓ મેળવી શકે છે, પરંતુ અનીતિએ ચાલવું હોય તો અનીતિએ ચાલવાની પણ તેમને છુટ છે અને તેથી કેટલાક અનીતિએ ચાલે પણ છે એમ વસ્તુસ્થિતિ છે. બધા મનુષ્યો સત્યજ બોલી શકે, બધા મનુષ્યો નીતિએજ વર્તી શકે, કેાઈ મનુષ્યથી કદિ અનીતિએ વર્તી શકાયજ નહિ, કેાઈ મનુષ્યથી કદિ હાકૂત્ય થઈ શકેજ નહિ, —એવી ઘટના નથી, તો એવી ઘટના વિના દુનિયાનું શાસન